Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2012. gada 5. septembrī*

Šengenas Robežu kodekss — Lēmums 2010/252/ES — Jūras ārējo robežu uzraudzība — Sīki izstrādātu noteikumu ieviešana attiecībā uz robežu uzraudzību — Komisijas īstenošanas pilnvaras — Apjoms — Prasība atcelt tiesību aktu

Lieta C-355/10

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko 2010. gada 12. jūlijā cēla

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *M. Dean*, kā arī – *A. Auersperger Matić* un *K. Bradley*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *Z. Kupčová* un *R. Szostak*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *C. O'Reilly* un *M. Wilderspin*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] un A. Prehala [*A. Prechal*], tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], K. Šīmans [*K. Schiemann*], E. Juhāss [*E. Juhász*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), M. Bergere [*M. Berger*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 25. janvāra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2012. gada 17. aprīļa tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – angļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā prasībā Eiropas Parlaments lūdz atcelt Padomes 2010. gada 26. aprīļa Lēmumu 2010/252/ES, ar ko papildina Šengenas Robežu kodeksu attiecībā uz jūras ārējo robežu uzraudzību saistībā ar operatīvo sadarbību, kuru koordinē Eiropas Aģentūra operatīvās sadarbības vadībai pie Eiropas Savienības dalībvalstu ārējām robežām (OV L 111, 20. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

2 Savas prasības pamatojumam Parlaments it īpaši norāda to, ka ar šo lēmumu ir pārkāptas īstenošanas pilnvaras, kas ir paredzētas 12. panta 5. punktā Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Regulā (EK) Nr. 562/2006, ar kuru ievieš Kopienas Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss) (OV L 105, 1. lpp.), kuru groza ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 11. marta Regulu (EK) Nr. 296/2008 (OV L 97, 60. lpp.; turpmāk tekstā – "ŠRK"). Parlaments apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma normas esot bijis jāpieņem, izmantojot parasto likumdošanas procedūru, nevis komitoloģijas procedūru, kura balstīta uz šo 12. panta 5. punktu.

I – Atbilstošās tiesību normas

A – *Lēmums 1999/468/EK*

3 Pamatojoties uz EKL 202. pantu tika pieņemts Padomes 1999. gada 28. jūnija Lēmums 1999/468/EK, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (OV L 184, 23. lpp.), kas ir grozīts ar Padomes 2006. gada 17. jūlija Lēmumu 2006/512/EK (OV L 200, 11. lpp.; turpmāk tekstā – "otrais "komitoloģijas" lēmums").

4 Attiecībā uz regulatīvu kontroles procedūru otrā "komitoloģijas" lēmuma preambulas 7.a. apsvērums ir izteikts šādi:

"Attiecībā uz vispārējiem pasākumiem, kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus elementus aktā, kas pieņemts saskaņā ar [EK] Līguma 251. pantā noteikto procedūru, tostarp svītrot dažus šādus elementus vai papildināt aktu, iekļaujot jaunus nebūtiskus elementus, ir jāizmanto regulatīva kontroles procedūra. Šai procedūrai būtu jāļauj abām likumdevējām iestādēm veikt minēto pasākumu kontroli pirms to pieņemšanas. Akta būtiskos elementus var grozīt vienīgi likumdevējs, pamatojoties uz Līgumu."

5 Otrā "komitoloģijas" lēmuma 2. panta 2. punktā ir noteikts:

"Ja pamataktā, kas pieņemts saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru, paredzēts pieņemt vispārējus pasākumus, kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šā akta elementus, tostarp svītrot dažus šādus elementus vai papildināt aktu, iekļaujot jaunus nebūtiskus elementus, šādus pasākumus pieņem saskaņā ar regulatīvo kontroles procedūru."

6 Regulatīvā kontroles procedūra ir reglamentēta otrā "komitoloģijas" lēmuma 5.a pantā. Šīs procedūras ietvaros darbojas arī regulatīvā kontroles komiteja, kurā ir dalībvalstu pārstāvji un kuras priekšsēdētājs ir Eiropas Komisijas pārstāvis (turpmāk tekstā – "komiteja"), un kura sniedz atzinumu par pieņemamo pasākumu projektu. Procedūra atšķiras atkarībā no tā, vai, pirmkārt, paredzētie pasākumi atbilst šīs komitejas atzinumam vai arī, otrkārt, tie neatbilst šim atzinumam vai šī komiteja nav sniegusi atzinumu.

7 Gadījumā, kad paredzētie pasākumi neatbilst komitejas atzinumam vai ja komitejas atzinums nav sniegts, otrā "komitoloģijas" lēmuma 5.a panta 4. punktā ir paredzēts, ka piemēro šādu procedūru:

"a) Komisija priekšlikumu par veicamajiem pasākumiem tūlīt iesniedz Padomei, vienlaikus to nosūtot Eiropas Parlamentam;

b) Padome divos mēnešos no priekšlikuma iesniegšanas pieņem lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu;

c) ja minētajā termiņā Padome ar kvalificētu balsu vairākumu iebilst pret ierosinātajiem pasākumiem, tos nepieņem. Šādā gadījumā Komisija var iesniegt Padomei grozītu priekšlikumu vai tiesību akta priekšlikumu, pamatojoties uz Līgumu;

d) ja Padome paredz pieņemt ierosinātos pasākumus, tā šos pasākumus tūlīt iesniedz Eiropas Parlamentam. Ja Padome nepieņem lēmumu minētajā divu mēnešu termiņā, Komisija tūlīt iesniedz pasākumus Eiropas Parlamentam;

e) Eiropas Parlaments ar tā locekļu balsu vairākumu četros mēnešos pēc priekšlikuma iesniegšanas saskaņā ar a) apakšpunktu var iebilst pret attiecīgo pasākumu pieņemšanu, šādu iebildumu pamatojot ar to, ka ierosinātajos pasākumos pārsniegtas pamataktā noteiktās ieviešanas [īstenošanas] pilnvaras vai ka pasākumi nav saderīgi ar pamatakta mērķi vai saturu, vai ka tajos nav ievērots subsidiaritātes princips vai proporcionalitātes princips;

f) ja minētajā termiņā Eiropas Parlaments iebilst pret ierosinātajiem pasākumiem, tos nepieņem. Šādā gadījumā Komisija var iesniegt komitejai grozītu pasākumu projektu vai tiesību akta priekšlikumu, pamatojoties uz Līgumu;

g) ja līdz minētā termiņa beigām Eiropas Parlaments neiebilst pret ierosinātajiem pasākumiem, tad – attiecīgi – Padome vai Komisija tos pieņem."

B – *ŠRK*

8 Kā izriet no tā 1. panta otrās daļas, ŠRK ir ietverti noteikumi par to personu robežkontroli, kuras šķērso Eiropas Savienības dalībvalstu ārējās robežas.

9 Šīs kontroles mērķis saskaņā ar ŠRK preambulas 6. apsvērumu ir "apkarot nelikumīgu imigrāciju un cilvēku tirdzniecību; [kā arī] novērst draudus dalībvalstu iekšējai drošībai, valsts politikai, sabiedrības veselības aizsardzībai un [dalībvalstu] starptautiskām attiecībām".

10 Saskaņā ar ŠRK preambulas 17. apsvērumu "būtu jāizstrādā procedūra, kas Komisijai ļautu pieņemt konkrētus sīki izstrādātus praktiskus noteikumus, kas reglamentē robežkontroli. Šādos gadījumos [ŠRK] īstenošanas pasākumi būtu jāveic saskaņā ar Lēmumu 1999/468/EK [..]".

11 ŠRK 2. panta 9) punktā "robežkontrole" ir definēta kā robežpārbaudes un robežuzraudzība un kas ietver "darbības, ko saskaņā ar [ŠRK] veic pie robežas, reaģējot vienīgi uz nodomu šķērsot robežu vai robežas šķērsošanas aktu, neatkarīgi no visiem citiem apsvērumiem".

12 ŠRK 2. panta 11) punktā robežuzraudzība ir definēta kā "robežu uzraudzība starp robežšķērsošanas vietām un robežšķērsošanas vietu uzraudzība pēc noteiktā darbalaika beigām, lai nepieļautu personu izvairīšanos no robežpārbaudēm".

13 ŠRK 6.–11. pantā ir paredzētas normas par pārbaudi pie ārējām robežām.

14 Attiecībā uz robežuzraudzību ŠRK 12. pantā ir paredzēts:

"1. Robežuzraudzības galvenais mērķis ir nepieļaut neatļautu robežas šķērsošanu, apkarot pārrobežu noziedzību un veikt pasākumus pret personām, kas robežu šķērsojušas nelikumīgi.

2. Robežsargi [ārējo] robežu uzraudzībai izmanto stacionāras vai mobilas vienības.

Uzraudzību veic tā, lai nepieļautu personu izvairīšanos no pārbaudēm robežšķērsošanas vietās un atturētu no mēģinājumiem to darīt.

3. Uzraudzību starp robežšķērsošanas vietām veic robežsargi, kuru skaits un darbības metodes ir atbilstīgas esošiem vai paredzamiem draudiem un apdraudējumiem. Uzraudzība paredz biežas un negaidītas uzraudzības periodiskuma pārmaiņas, lai visu laiku pastāvētu risks, ka neatļauta robežšķērsošana tiks atklāta.

4. Uzraudzību veic stacionāras vai mobilas vienības, kas pienākumus veic patrulējot vai izvietojot posteņus vietās, kas ir zināmas kā paaugstināta riska vietas vai ko uzskata par tādām; šādas uzraudzības mērķis ir aizturēt personas, kas nelikumīgi šķērso robežu. Uzraudzību var veikt, arī izmantojot tehniskus līdzekļus, tostarp elektroniskus līdzekļus.

5. Var pieņemt papildu pasākumus, kas reglamentē uzraudzību. Šos pasākumus, kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs regulas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 33. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru."

15 Ieceļošanu dalībvalstu teritorijā atsaka trešo valstu pilsoņiem, pieņemot motivētu lēmumu, kurš saskaņā ar ŠRK 13. panta 2. punktu tiek darīts zināms ar vienotu formulāru, kas ir šī kodeksa V pielikuma B daļā.

16 ŠRK 33. panta 2. punktā ir noteikts:

"Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu."

C – Regula (EK) Nr. 2007/2004

17 Padomes 2004. gada 26. oktobra Regulā (EK) Nr. 2007/2004, ar ko izveido Eiropas Aģentūru operatīvās sadarbības vadībai pie Eiropas Savienības dalībvalstu ārējām robežām (OV L 349, 1. lpp.), kas ir grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 11. jūlija Regulu (EK) Nr. 863/2007 (OV L 199, 30. lpp.; turpmāk tekstā – "*Frontex* regula"), tostarp ir noteikti šīs Eiropas aģentūras (turpmāk tekstā – "Aģentūra") uzdevumi.

18 Saskaņā ar *Frontex* regulas 2. panta 1. punktu Aģentūrai ir šādi uzdevumi:

"a) koordinēt dalībvalstu operatīvo sadarbību ārējo robežu pārvaldības jomā;

[..]

e) palīdzēt dalībvalstīm gadījumos, ja vajadzīga pastiprināta tehniskā un operatīvā palīdzība pie ārējām robežām;

[..]

g) izvietot ātrās reaģēšanas robežapsardzes vienības dalībvalstī [..]."

19 Ja Aģentūras izpilddirektors pēc dalībvalsts pieprasījuma nolemj nosūtīt vienu vai vairākas ātrās reaģēšanas ārējās robežapsardzes vienības uz šīs dalībvalsts ārējām robežām, Aģentūra un pieprasītāja dalībvalsts saskaņā ar minētās Regulas 8.d panta 5. punktu izstrādā darbības plānu.

20 *Frontex* regulas 8.e pantā ar nosaukumu "Darbības plāns" ir noteikts:

"1. Izpilddirektors un pieprasītāja dalībvalsts vienojas par darbības plānu, kurā ietverti detalizēti nosacījumi vienību izvietošanai. Darbības plānā iekļauj šādas ziņas:

a) situācijas apraksts ar *modus operandi* un izvietošanas mērķi, tostarp operatīvais mērķis;

b) paredzamais vienību izvietošanas ilgums;

c) ģeogrāfiskā atbildības teritorija pieprasītājā dalībvalstī, kur tiks izvietotas vienības;

d) uzdevumu apraksts un īpaši norādījumi vienību dalībniekiem uzņēmējā dalībvalstī, tostarp par pieļaujamo piekļuvi datu bāzēm un par atļautajiem dienesta ieročiem, munīciju un aprīkojumu;

e) vienību sastāvs;

f) to uzņēmējas dalībvalsts robežsargu, kas atbildīgi par sadarbību ar vienībām un, jo īpaši, kas komandē vienības izvietošanas laikā, vārdi un dienesta pakāpes, un vienību vieta komandķēdē;

g) tehniskais aprīkojums, kas izvietojams kopā ar vienībām saskaņā ar 8. pantu.

2. Aģentūras izpilddirektoram un pieprasītājai dalībvalstij ir jāvienojas par visiem grozījumiem un pielāgojumiem darbības plānā. Grozītā vai pieņemtā darbības plāna kopiju Aģentūra nekavējoties nosūta iesaistītajām dalībvalstīm."

21 Attiecībā uz darbības plāna izpildi *Frontex* regulas 8.g panta 2. punktā ir paredzēts:

"Koordinators rīkojas Aģentūras vārdā par visiem vienību izvietošanas aspektiem. Koordinators jo īpaši:

[..]

c) uzrauga darbības plāna atbilstīgu īstenošanu;

[..]."

D – *Apstrīdētais lēmums*

22 Apstrīdētais lēmums tika pieņemts, pamatojoties uz ŠRK 12. panta 5. punktu saskaņā ar regulatīvo kontroles procedūru, kas ir paredzēta otrā "komitoloģijas" lēmuma 5.a pantā. Tā kā komiteja nesniedza atzinumu par Komisijas sākotnējo priekšlikumu, tā saskaņā ar šī 5.a panta 4. punktu iesniedza Padomei priekšlikumu par veicamajiem pasākumiem un to nosūtīja Parlamentam. Tā kā šis pēdējais neiebilda pret šo priekšlikumu, Padome pieņēma apstrīdēto lēmumu.

23 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma preambulas 9. apsvērumu:

"Lai nodrošinātu labāku to dalībvalstu koordināciju, kuras saistībā ar šādām situācijām piedalās operācijās, un lai veicinātu šādu operāciju īstenošanu, šajā lēmumā būtu jāiekļauj nesaistošas pamatnostādnes. Šim lēmumam nebūtu jāietekmē meklēšanas un glābšanas dienestu pienākumi, tostarp pienākums nodrošināt, ka koordinācija un sadarbība norit tā, lai izglābtās personas var nogādāt drošā vietā."

24 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā ir noteikts:

"Jūras ārējo robežu uzraudzību saistībā ar operatīvo sadarbību starp dalībvalstīm, kuru koordinē Eiropas Aģentūra operatīvās sadarbības vadībai pie Eiropas Savienības dalībvalstu ārējām robežām ("Aģentūra"), reglamentē ar pielikuma I daļā izklāstītajiem noteikumiem. Šie noteikumi, kā arī pielikuma II daļā dotās nesaistošās pamatnostādnes ir daļa no katrai Aģentūras koordinētajai operācijai izstrādātā operatīvā plāna."

25 Apstrīdētā lēmuma pielikuma I daļas 1. punktā ir ietverti vispārīgie principi attiecībā uz Aģentūras koordinētajām jūras robežu uzraudzības operācijām un tā 2. punktā ir noteiktas normas, kas paredz konkrētus veicamos pasākumus šādu operāciju laikā. Šīs I daļas 2.1.–2.3. punktā ir noteikts, kā jārīkojas, lai pietuvotos un uzraudzītu atklātos kuģus, kā arī lai paziņotu kompetentajām iestādēm informāciju par šiem kuģiem. Šīs pašas daļas 2.4. punkts attiecas uz pasākumiem, kuri jāveic pret atklātajiem kuģiem un uz kuģa esošām personām, un tās 2.5. punktā ir noteikti nosacījumi, kuri jāievēro šo pasākumu izpildes gaitā. Šie nosacījumi atšķiras atkarībā no tā, vai pasākumi jāveic teritoriālajos un piekrastes ūdeņos vai atklātā jūrā.

26 Attiecībā uz pasākumiem, ko veic pret atklātiem kuģiem vai uz kuģa esošām personām, šīs I daļas 2.4. punktā ir noteikts:

"Pasākumi, ko veic uzraudzības operācijas gaitā pret kuģiem un citiem jūras kuģošanas līdzekļiem, attiecībā uz kuriem ir pamats aizdomām, ka tie pārvadā personas, kas gatavojas izvairīties no pārbaudēm robežšķērsošanas punktos, var ietvert to, ka:

a) lūdz informāciju un lūdz uzrādīt īpašuma tiesības apliecinošus dokumentus, reģistrācijas dokumentus un ar ceļošanu saistītu dokumentāciju, un identifikācijas un valstspiederības dokumentus, un citus attiecīgus datus par personām, kas atrodas uz kuģa;

b) aptur kuģi, uzkāpšanu uz tā un pārmeklē kuģi, tā kravas un uz tā esošas personas un iztaujā šīs personas;

c) informē uz kuģa esošās personas, ka tām nav atļauts šķērsot robežu un ka kuģa apkalpei var uzlikt sodu par ceļojuma sekmēšanu;

d) aiztur kuģi un personas, kas atrodas uz kuģa;

e) pavēl kuģim mainīt kursu, novirzot to ārpus teritoriālajiem ūdeņiem vai uz mērķi, kas neatrodas teritoriālajos ūdeņos vai piekrastes ūdeņos, eskortējot kuģi vai paliekot tā tuvumā, līdz kuģis uzņem minēto kursu;

f) nogādā kuģi vai personas, kas uz tā atrodas, uz trešo valsti vai citādā veidā nodod kuģi vai uz tā esošās personas trešo valstu iestādēm;

g) nogādā kuģi vai uz tā esošās personas uzņēmējā dalībvalstī vai citā dalībvalstī, kas piedalās operācijā."

27 Apstrīdētā lēmuma pielikuma II daļas nosaukums ir "Meklēšanas un glābšanas situāciju un izcelšanas krastā pamatnostādnes saistībā ar Aģentūras koordinētām jūras robežu uzraudzības operācijām".

28 Šīs II daļas 1.1. punktā it īpaši ir paredzēts, ka dalībvalstis pilda "pienākumu sniegt palīdzību personām, kas jūrā atrodas briesmās," un ka "vienības, kas piedalās operācijā, sniedz palīdzību visiem kuģiem vai cilvēkiem, kas jūrā atrodas briesmās". Šīs daļas 1.2.–1.5. punkts attiecas uz situācijas novērtēšanu, šī novērtējuma un citas informācijas paziņošanu Glābšanas koordinācijas centram, kā arī atbilstošu vai

nepieciešamo pasākumu veikšanu, lai nodrošinātu attiecīgo personu drošību. Saskaņā ar šīs pašas II daļas 1.6. punktu operācija konkrētos apstākļos ir jāatsāk atbilstoši apstrīdētā lēmuma pielikuma I daļai.

29 Turklāt apstrīdētā lēmuma II daļas 2.1. punkta pirmās daļas pirmajā teikumā it īpaši ir paredzēts, ka "operatīvajā plānā būtu jānorāda noteikumi pārtverto vai izglābto personu izcelšanai krastā saskaņā ar starptautiskajām tiesībām un piemērojamiem divpusējiem nolīgumiem". Saskaņā ar šīs pašas daļas otro teikumu šis operatīvais plāns "neuzliek pienākumus dalībvalstīm, kuras nepiedalās operācijā". Savukārt 2.1. punkta otrajā daļā ir noteikts, ka, ja operatīvajā plānā nav paredzēts citādi, "par prioritāti būtu jāizvirza, ka izcelšanu krastā veic tajā trešā valstī, no kuras ieradies kuģis, kas pārvadā šīs personas, vai kuras teritoriālos ūdeņus vai meklēšanas un glābšanas reģionu šis kuģis šķērsojis tranzītā".

II – Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

30 Parlamenta prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— atstāt apstrīdētā lēmuma sekas spēkā līdz šī lēmumu aizstāšanai un

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

31 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

— pamatā atzīt Parlamenta prasību par nepieņemamu;

— pakārtoti noraidīt šo prasību kā nepamatotu un

— piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

32 Ar Tiesas priekšsēdētaja 2010. gada 30. novembra rīkojumu Komisijai tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam, un savā iestāšanās rakstā tā lūdza noraidīt Parlamenta prasību un tam piespriest atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

III – Par prasību

A – *Par prasības pieņemamību*

1. Lietas dalībnieku argumenti

33 Padome galvenokārt norāda, ka Parlamenta prasība ir nepieņemama. Tā apgalvo, ka šim pēdējam nav nedz intereses celt prasību, nedz tiesību apstrīdēt apstrīdēto lēmumu, jo tas nav iebildis pret [šī lēmuma] pieņemšanu otrā "komitoloģijas" lēmuma 5.a panta 4. punkta e) apakšpunktā paredzēto iemeslu dēļ. Ja Parlaments apšaubīja apstrīdētā lēmuma likumību, tam bija jāiebilst pret to atbilstoši regulatīvajai kontroles procedūrai un tad šo lēmumu nevarētu pieņemt.

34 Situācija šajā lietā atšķiras no tās, kāda bija lietā, kurā pieņēma 1979. gada 12. jūlija spriedumu lietā C-166/78 Itālija/Padome (*Recueil*, 2575. lpp.), kurā Tiesa atzina par pieņemamu dalībvalsts, kura Padomē bija balsojusi par apstrīdētā akta pieņemšanu, celtu prasību. Parlamenta īstenotā kontrole, lai

noteiktu, vai piedāvātais pasākums pārsniedz pamataktā paredzētās īstenošanas pilnvaras, ir formāls procesuāls posms aplūkojamā akta pieņemšanas procedūrā, un tas prasa nevis politisku novērtējumu, bet pārbaudi par to, vai visi tiesiskuma nosacījumi ir izpildīti.

35 Parlaments norāda, ka tam saskaņā ar LESD 263. panta otro daļu, kā arī atbilstoši Tiesas judikatūrai nav pienākuma pamatot savu interesi celt prasību (skat. 1987. gada 26. marta spriedumu lietā 45/86 Komisija/Padome, *Recueil*, 1493. lpp., 3. punkts). Pat pieņemot, ka šāds pierādījums būtu bijis nepieciešams, šāda interese celt prasību neapstrīdami pastāv lietā, ja tiek apstrīdēta saistoša Savienības tiesību akta likumība un tiek apdraudētas Parlamenta prerogatīvas, tiesību aktu pieņemot īstenošanas procedūrā, nevis likumdošanas procedūrā (1996. gada 18. jūnija spriedums lietā C-303/94 Parlaments/Padome, *Recueil*, I-2943. lpp., 19. un 20. punkts).

36 Tas, ka Parlaments pārbauda ierosināto pasākumu, kā tas ir paredzēts otrā "komitoloģijas" lēmuma 5.a panta 4. punkta e) apakšpunktā, neizraisa šīs iestādes tiesību celt prasību, ar kuru lūdz veikt šāda pasākuma tiesas kontroli, ierobežošanu. Turklāt Parlaments apgalvo, ka tam nav pienākuma izmantot savas veto tiesības, ja tam ir šaubas par ierosinātā īstenošanas pasākuma tiesiskumu.

2. Tiesas vērtējums

37 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru dalībvalstu, Parlamenta, Padomes un Komisijas tiesības celt prasību, kas paredzētas LESD 263. panta 2. punktā, nav atkarīgas no tā, vai var pierādīt interesi celt prasību (skat. šajā ziņā iepriekš minētos spriedumus lietā Itālija/Padome, 6. punkts; lietā Komisija/Padome, 3. punkts; 2003. gada 21. janvāra spriedumu lietā C-378/00 Komisija/Padome, *Recueil*, I-937. lpp., 28. punkts; 2009. gada 1. oktobra spriedumu lietā C-370/07 Komisija/Padome, Krājums, I-8917. lpp., 16. punkts; kā arī 2011. gada 13. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-643/10 P un C-475/10 P *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, Krājums, I-9639. lpp., 36. punkts).

38 Turklāt no Tiesas judikatūras izriet arī tas, ka šo tiesību izmantošana nav atkarīga no iestādes vai tās dalībvalsts, kura ceļ prasību, ieņemtās nostājas aplūkojamā tiesību akta pieņemšanas procedūras laikā (skat. šajā ziņā iepriekš minētos spriedumus lietā Itālija/Padome, 6. punkts, kā arī lietā Komisija/Parlaments un Padome, 28. punkts).

39 Apstāklis, ka Parlamentam saskaņā ar otrā "komitoloģijas" lēmuma 5.a panta 4. punkta e) apakšpunktu bija iespēja pret apstrīdēto lēmumu iebilst, pieņemot lēmumu ar to veidojošo deputātu balsu vairākumu, nevar šai iestādei atņemt tiesības celt prasību, kā to norādīja ģenerāladvokāts savu secinājumu 20. un 22. punktā.

40 Lai gan regulatīvā kontroles procedūra atļauj Parlamentam saskaņā ar otrā "komitoloģijas" lēmuma preambulas 7.a apsvērumu veikt pasākuma iepriekšēju pārbaudi pirms tā pieņemšanas, šī procedūra nevar aizstāt tiesas kontroli. Tādējādi apstāklis, ka Parlaments neiebilda pret kāda tiesību akta pieņemšanu šādas procedūras ietvaros, nevar izraisīt prasības atcelt tiesību aktu, ar kuru tiek apstrīdēts šādi pieņemtā tiesību akta tiesiskums, nepieņemamību.

41 No iepriekš minētā izriet, ka prasība atcelt tiesību aktu ir pieņemama.

B – *Par lietas būtību*

1. Lietas dalībnieku argumenti

42 Lietas dalībnieki būtībā nav vienisprātis, pirmkārt, par principiem, kuri regulē īstenošanas pilnvaras, un, otrkārt, par to, vai apstrīdēto lēmumu varēja pieņemt īstenošanas pilnvaru ietvaros.

a) Par principiem, kuri reglamentē īstenošanas pilnvaras

43 Parlaments apgalvo, ka regulatīvās kontroles procedūras mērķis var būt grozīt nebūtiskus pamatakta elementus, tostarp svītrot dažus šādus elementus vai papildināt aktu, iekļaujot jaunus nebūtiskus elementus, bet ne grozīt būtiskus šāda akta elementus. Tas uzskata, ka jebkādā īstenošanas pilnvaru izmantošanā ir jāievēro būtiskie pamatakta satura elementi. Turklāt Parlaments uzskata, ka Komisija nedrīkst reglamentēt darbības, kuras nav ietvertas likumdošanas pamatakta materiālajā piemērošanas jomā.

44 Jēdziens "būtiskie elementi" it īpaši ietver – tā uzskata Parlaments – pamata tiesiskajā regulējumā sniegtās definīcijas, lai noteiktu tā materiālās piemērošanas jomu, un tas norāda ietvaru, kādā šis tiesiskais regulējums ir piemērojams, ko var papildināt, pievienojot jaunus nebūtiskus elementus. Lai noteiktu īstenošanas pilnvaru robežas, it īpaši ir jāņem vērā – tā uzskata Parlaments – šo pilnvaru materiālās robežas, kuras izriet no pamatakta būtiskajiem elementiem, kā arī EKL normas un pienākums ievērot pamattiesības.

45 Savukārt Padome norāda, ka Savienības likumdevējs var pats noteikt [pilnvaru] deleģēšanas robežas, definēt pamata tiesiskā regulējuma būtiskos mērķus un nolemt, kuri ir tie būtiskie elementi, kurus nevar deleģēt Komisijai. Īstenošanas pilnvaru deleģēšanas apjoms ietver it īpaši likumdevēja Komisijai piešķirto rīcības brīvību, un šajā ziņā Tiesa ir piekritusi, ka šai iestādei var deleģēt plašas īstenošanas pilnvaras.

46 Komisija uzskata, ka attiecībā uz jēdzienu "būtiskie elementi" ir jāpamatojas uz Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru šie elementi ir būtiskas normas konkrētajā jomā (1970. gada 17. decembra spriedums lietā 25/70 *Köster* un *Berodt & Co*, *Recueil*, 1161. lpp., 6. punkts, un 1992. gada 27. oktobra spriedums lietā C-240/90 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-5383. lpp., 36. punkts). Tas, ka otrā "komitoloģijas" lēmuma 2. panta 2. punktā ir izmantoti jēdzieni "papildināt aktu, iekļaujot jaunus nebūtiskus elementus", ļauj Komisijai piešķirt pilnvaras konkretizēt šos būtiskos elementus, kurus pārējie likumdevēji nav izteikuši pietiekami detalizēti. Šai iestādei ir atļauts papildināt šos elementus un reglamentēt jaunas darbības, kuras ir ietvertas reglamentētās jomas un tās būtisko normu piemērošanas jomā.

b) Par apstrīdēto lēmumu

47 Parlaments neapstrīd apstrīdētā lēmuma mērķus, bet tas uzskata, ka tā saturs esot bijis jāpieņem ar likumdošanas aktu, nevis ar īstenošanas aktu. Šis lēmums esot pārsniedzis īstenošanas pilnvaru apmēru, kurš noteikts ŠRK 12. panta 5. punktā, jo ar to šajā kodeksā ir iekļauti jauni būtiskie elementi un grozīti tā būtiskie elementi, kā arī *Frontex* regulas saturs.

i) Par jaunu būtisko elementu iekļaušanu ŠRK

48 Attiecībā uz jaunu būtisko elementu ieviešanu ŠRK Parlaments apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pielikuma I un II daļā ir paredzēti pasākumi, kurus nevar uzskatīt par tādiem, kuri ietilptu robežuzraudzības, kā tā ir definēta šajā kodeksā, piemērošanas jomā, vai par šī kodeksa nebūtisku elementu.

49 Tādējādi šī pielikuma I daļas 2.4. punktā, pretēji ŠRK 12. panta 5. punktam un tā preambulas 17. apsvērumam, esot iekļauti nevis vienkārši robežuzraudzības praktiskie noteikumi, bet ar to robežsargiem ir piešķirtas plašas pilnvaras. ŠRK nenosaka, kādus pasākumus var veikt pret personām vai kuģiem. Tomēr apstrīdētajā lēmumā ir paredzēti plašas piemērojamības piespiedu pasākumi, negarantējot atklātā jūrā aizturētām personām iespēju atsaukties uz bēgļu vai saistītajām tiesībām, pat ja saskaņā ar ŠRK 13. pantu šo attiecīgo personu atgriešana valstī, no kuras tās ieceļoja, var notikt tikai tad, ja ir izdots formāls iebraukšanas atteikums.

50 Turklāt Parlaments uzskata, ka normas par tādām darbībām kā meklēšana, glābšana un izcelšanās krastā, kas norādītas apstrīdētā lēmuma pielikuma II daļā, nav ietvertas robežuzraudzības jēdzienā. Lai gan šīs II daļas nosaukumā ir jēdziens "pamatnostādnes", tā ir saistoša dalībvalstīm, kuras piedalās Aģentūras koordinētā operācijā, un attiecībā pret tām tai ir tiesiskas sekas, ņemot vērā gan tās tekstu, gan apstākli, ka tā ir ietverta juridiski saistošā tiesību aktā un ka tā ir daļa no operatīvā plāna, kas paredzēts *Frontex* tiesiskajā regulējumā. Apstrīdētajā lēmumā esot iekļauti arī ŠRK būtiskie elementi, un līdz ar to tas nevarot būt īstenojoša pasākuma priekšmets.

51 Turklāt Parlaments norāda, ka apstrīdētais lēmums pārsniedz ŠRK teritoriālo piemērošanas jomu. Saskaņā ar tā 2. panta 11. punktu robežu uzraudzība ir tikai uzraudzība starp robežšķērsošanas vietām un robežšķērsošanas vietu uzraudzība pēc noteiktā darbalaika beigām, bet šis lēmums atbilstoši tā pielikuma I daļas 2.5. punktam ir piemērojams ne tikai teritoriālajiem ūdeņiem, bet arī piekrastes teritorijām un atklātā jūrā.

52 Padome uzskata, ka Savienības likumdevējs ir uzskatījis, ka pārbaudes uz robežām ir būtisks pārbaudes uz ārējām robežām elements, kuru tas ir izsmeļoši reglamentējis. Padome norāda, ka attiecībā uz robežuzraudzību likumdevējs savukārt esot uzskatījis, ka pietiek definēt vispārējos mērķus un pamatmetodes, piešķirot Komisijai atļauju vajadzības gadījumā pieņemt uzraudzībai piemērojamus papildu pasākumus un plašas īstenošanas pilnvaras.

53 Padome apgalvo, ka šīs I daļas 2.4. punktā uzskaitītie pasākumi nav pretrunā robežuzraudzības mērķiem, kas ir definēti ŠRK 12. pantā. Normas par uzraudzības operāciju koordinēšanu kopīgo operāciju laikā, lai atvieglotu operāciju norisi, ir uzskaitītas šīs pašas I daļas 2.5. punktā. Padome uzskata, ka arguments par iespējamo ŠRK teritoriālās piemērošanas jomas paplašināšanu nav pamatots, ņemot vērā, ka kodeksā nav definēts jūras robežas jēdziens, bet tas esot bijis jāsaprot kā tāds, kas attiecas arī uz tām robežām, kam tiek nodrošināta uzraudzība piekrastes joslā, kā arī atklātajā jūrā.

54 Kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma pielikuma II daļu, tad ne tikai tā preambulas 7.–9. apsvērums, bet arī dažādas šī pielikuma abu daļu nosaukumu redakcijas un veids, kādā ir formulētas pamatnostādnes, parāda šī lēmuma autora nodomu nepiešķirt šai daļai obligātu raksturu. Protams, palīdzības sniegšana nelaimē nonākušajiem kuģiem nav uzraudzības pasākums šaurā nozīmē. Tomēr, ja šāda situācija rodas Aģentūras koordinētas uzraudzības operācijas laikā, tad šķiet, ka ir nepieciešams iepriekš koordinēt veidu, kādā dažādas dalībvalstis, kas piedalās operācijā, veiks meklēšanu un glābšanu. Šādos apstākļos Padome uzskata, ka ar apstrīdēto lēmumu ŠRK jauni elementi netiek iekļauti.

55 Komisija uzskata, ka robežuzraudzība ir būtisks ŠRK elements, bet ka būtiskās normas, kas regulē šo jomu, atrodas ŠRK 12. pantā, kurš paredz noteikumus par uzraudzības saturu, priekšmetu un mērķi, plašā un izsmeļošā veidā to neregulējot. Pārējie likumdevēji esot piešķīruši Komisijai pilnvaras papildināt šos būtiskos elementus. Pilnvaras reglamentēt jaunas darbības ļaujot šai iestādei noteikt robežuzraudzības saturu un definēt, ko šī darbība nozīmē.

56 Komisija uzskata, ka ar apstrīdēto lēmumu ŠRK neietiek iekļauti jauni būtiski elementi. Uzraudzībai, ievērojot tās mērķi, būtu jāiekļauj ne tikai pretlikumīgas ieceļošanas Savienībā mēģinājumu konstatēšana, bet arī konkrēti pasākumi, tādi kā tādu kuģu pārtveršana, par kuriem ir aizdomas, ka tie cenšas iekļūt Savienībā, nepakļaujoties pārbaudēm uz robežām. ŠRK 12. panta 4. punktā ir īpaši norādīts, ka viens no uzraudzības mērķiem ir aizturēt personas. Lai noteiktu, vai "meklēšana un glābšana" ir ietvertas uzraudzības jēdzienā, būtiski ir ņemt vērā faktiskos apstākļus, kādos notiek nelikumīgas ieceļošanas mēģinājumi. Daudzos gadījumos uzraudzības operācija aizsāk arī meklēšanas un glābšanas operāciju un nav iespējams skaidri nošķirt šos abus operāciju veidus. Jautājums, vai pamatnostādnes ir saistošas, nemaz nerodas, ņemot vērā, ka tajās paredzētie pasākumi ietilpst uzraudzības jēdzienā.

ii) Par ŠRK būtisko elementu grozījumiem

57 Attiecībā uz ŠRK būtisko elementu grozīšanu Parlaments it īpaši norāda, ka ar apstrīdēto lēmumu tiek grozīts šī kodeksa 13. pants. Tā kā šis pants ir piemērojams visiem aizturēšanas gadījumiem, tad personas, kas ieceļo nelikumīgi teritoriālajos ūdeņos un piekrastes zonā, nevar nosūtīt atpakaļ vai aicināt tās aizceļot, ja netiek pieņemts lēmums saskaņā ar šo 13. pantu. Savukārt apstrīdētā lēmuma pielikuma I daļas 2.4. pantā robežsargiem ir piešķirtas pilnvaras pavēlēt kuģim mainīt kursu, novirzot to ārpus teritoriālajiem ūdeņiem, bez lēmuma pieņemšanas minētā 13. panta izpratnē un nesniedzot attiecīgajām personām iespēju apstrīdēt ieceļošanas aizliegumu.

58 Šajā ziņā Padome un Komisija norāda, ka ŠRK 13. pants nav piemērojams robežuzraudzības darbībām, tātad ar lēmumu neesot grozīts šis pants.

iii) Par *Frontex* regulas grozījumiem

59 Attiecībā uz *Frontex* regulas grozījumiem Parlaments norāda, ka ar ŠRK 12. panta 5. punktu Komisijai netiek piešķirtas pilnvaras ieviest normas, ar ko tiktu mainītas *Frontex* regulā noteiktās pilnvaras un pienākumi Aģentūras koordinētajām operācijām. Apstrīdētais lēmums neesot atbilstošs juridisks instruments, nedz lai noteiktu ar šādām operācijām saistītus pienākumus, nedz lai grozītu *Frontex* regulas normas.

60 Tomēr šis lēmums ir paredzēts piemērošanai tikai Aģentūras koordinēto operāciju ietvaros un tas ir obligāts gan Aģentūrai, gan dalībvalstīm, ņemot vērā, ka tā pielikums ir daļa no katrai operācijai izstrādātā operatīvā plāna, pat ja *Frontex* regulas 8.e pantā ir noteikti šī plāna galvenie elementi. Apstrīdētā lēmuma pielikumā noteikto normu un pamatnostādņu obligāta ietveršana operatīvajā plānā būtiski mainītu šāda plāna īstenošanai nepieciešamo elementu sarakstu, piemēram, robežsargu, piedalošos vienību, kā arī Glābšanas koordinēšanas centra lomu.

61 Šajā ziņā Padome apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu netiek mainīti Aģentūras pienākumi, pat ja šī lēmuma pielikums ir operatīvā plāna daļa. Robežuzraudzības kārtība ir viens no operatīvā plāna nepieciešamajiem elementiem, kas ir uzskaitīti *Frontex* regulas 8.e pantā. Pat ja ar šo lēmumu šim 8.e pantam tiek pievienoti jauni nebūtiski elementi, tas tomēr neizraisa šīs regulas prettiesiskumu. ŠRK un tā īstenošanas pasākumi, no vienas puses, un *Frontex* regula, no otras puses, ir savstarpēji papildinoši. Abi pamatakti ir juridiski instrumenti, kas paredzēti, lai īstenotu LESD 77. pantā definēto robežu kontroles politiku, un to koordinēšana ar sistēmu, kas ieviesta ar *Frontex* regulu, ir reglamentēta ŠRK. Līdz ar to ar apstrīdēto lēmumu iekļautie jaunie nebūtiskie elementi ir saderīgi ar *Frontex* regulu un ŠRK.

62 Komisija uzskata, ka apstrīdētajam lēmumam nav ietekmes uz *Frontex* regulas darbību. Šī lēmuma 1. pantā noteiktā prasība, ka abām tā pielikuma daļām jābūt operatīvā plāna sastāvdaļām, ir saistoša nevis Aģentūrai, bet dalībvalstīm, jo tās ir šī lēmuma adresātes un to pienākumos ietilpst nodrošināt, ka šis pielikums tiek iekļauts minētajā plānā. Šajos apstākļos apstrīdētais lēmums negroza *Frontex* regulu.

2. Tiesas vērtējums

63 Jākonstatē, ka šajā lietā aplūkojamajā pilnvaru normā, proti, ŠRK 12. panta 5. punktā, ir paredzēts, ka var pieņemt "papildu pasākumus, kas reglamentē uzraudzību [..], kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus [ŠRK] elementus, to papildinot". Šī tiesību norma, to aplūkojot kopā ar ŠRK 33. panta 2. punktu, norāda uz otrā "komitoloģijas" lēmumā izmantojamo procedūru, savukārt šis pēdējais lēmums ir balstīts uz ŠRK 202. panta trešo ievilkumu.

64 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru būtiskās normas reglamentējamā jomā ir jāpieņem Savienības likumdevējam (skat. šajā ziņā iepriekš minēto spriedumu lietā Vācija/Komisija, 36. punkts; 1999. gada 14. oktobra spriedumu lietā C-104/97 P *Atlanta*/Eiropas Kopiena, *Recueil*, I-6983. lpp., 76. punkts, un 2000. gada 6. jūlija spriedumu lietā C-356/97 *Molkereigenossenschaft Wiedergeltingen*, *Recueil*, I-5461. lpp., 21. punkts). Reglamentējamās jomas būtiskās normas ir jāpieņem pamata tiesiskajā regulējumā, un tās nevar tikt deleģētas (šajā nozīmē skat. 1995. gada 13. jūlija spriedumu lietā C-156/93 Parlaments/Komisija, *Recueil*, I-2019. lpp., 18. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā Parlaments/Padome, 23. punkts; 1999. gada 11. novembra spriedumu lietā C-48/98 *Söhl & Söhlke*, *Recueil*, I-7877. lpp., 34. punkts; kā arī 2008. gada 6. maija spriedumu lietā C-133/06 Parlaments/Padome, Krājums, I-3189. lpp., 45. punkts).

65 Līdz ar to šādi nevar deleģēt tiesību normas, kuru pieņemšanai ir jāizdara politiska izvēle, kas ietilpst paša Savienības likumdevēja pienākumos.

66 No tā izriet, ka ar īstenošanas pasākumiem nevar nedz grozīt pamata tiesiskā regulējuma būtiskos elementus, nedz tos papildināt ar jauniem būtiskiem elementiem.

67 Pretēji Padomes un Komisijas apgalvotajam, jautājums, kādi konkrētās jomas elementi ir jākvalificē par būtiskiem, ir jāizvērtē ne tikai Savienības likumdevējam, bet risinājums arī jābalsta uz objektīviem elementiem, pār kuriem var īstenot tiesas kontroli.

68 Šajā ziņā noteikti ir jāņem vērā attiecīgās jomas īpašības un īpatnības.

69 Lai atbildētu uz jautājumu, vai Padome bija pilnvarota pieņemt apstrīdēto lēmumu kā ŠRK 12. panta par robežuzraudzību īstenošanas pasākumu, pamatojoties uz šī panta 5. punktu, vispirms jānovērtē šī panta saturs.

70 ŠRK 12. panta 1. un 4. punktā ir noteikts, ka uzraudzības mērķis ir nepieļaut neatļautu robežas šķērsošanu, apkarot pārrobežu noziedzību un veikt pasākumus pret personām, kas robežu šķērsojušas nelikumīgi, un aizturēt šādas personas. ŠRK preambulas 6. apsvērumā turklāt ir paredzēts, ka robežu kontroles mērķis ir "apkarot nelikumīgu imigrāciju un cilvēku tirdzniecību, kā arī novērst draudus dalībvalstu iekšējai drošībai, valsts politikai, sabiedrības veselības aizsardzībai un dalībvalstu starptautiskām attiecībām".

71 Attiecībā uz robežuzraudzības operācijām ŠRK 12. panta 2.–4. punktā ir ietvertas normas par konkrētiem uzraudzības operāciju norises aspektiem, bet šīs normas tikai abstrakti apraksta robežsargu uzdevumu. It īpaši šī panta 2. panta otrajā daļā ir paredzēts, ka "uzraudzību veic tā, lai nepieļautu personu izvairīšanos no pārbaudēm robežšķērsošanas vietās un atturētu no mēģinājumiem to darīt". Tāpat šī 12. panta 3. punkta pirmajā teikumā ir noteikts, ka "uzraudzību starp robežšķērsošanas vietām veic robežsargi, kuru skaits un darbības metodes ir atbilstīgas esošiem vai paredzamiem draudiem un apdraudējumiem".

72 Runājot par attiecīgās iestādes pilnvarām pieņemt īstenošanas pasākumus saistībā ar robežuzraudzību, ŠRK 12. panta 5. punktā ir noteikts – saskaņā ar šī sprieduma 64. punktā minēto judikatūru –, ka var pieņemt "papildu pasākumus, kas reglamentē uzraudzību [..] un kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus [ŠRK] elementus, to papildinot". Turklāt saskaņā ar ŠRK preambulas 17. apsvērumu un Regulas Nr. 296/2008 preambulas 4. apsvērumu īstenošanas pilnvaras var deleģēt tikai attiecībā uz konkrētiem praktiskiem robežuzraudzības noteikumu aspektiem.

73 Lai gan ŠRK, kas ir pamatregulējums šajā jomā, 12. panta 4. punktā ir minēts, ka uzraudzības mērķis ir to personu aizturēšana, kuras nelikumīgi šķērso robežu, tomēr tajā nav tiesību normu attiecībā uz pasākumiem, kurus robežsargi ir tiesīgi veikt pret personām vai kuģiem, tos aizturot un uzreiz pēc tam, piemēram, piespiedu pasākumu piemērošanu, ieroču izmantošanu vai aizturēto personu nosūtīšanu uz konkrētu vietu vai arī pasākumiem pret personām, kas ir iesaistītas cilvēktirdzniecībā.

74 To ņemot vērā, apstrīdētā lēmuma pielikuma I daļas 2.4. punktā ir paredzēti pasākumi, kurus robežsargi var veikt attiecībā uz atklātajiem kuģiem un cilvēkiem uz tiem. Šajā ziņā 2.4. punkta b), d), f) un g) apakšpunktos ir atļauts tostarp apturēt kuģi un uzkāpt uz tā, pārmeklēt kuģi un to aizturēt, pārmeklēt uz kuģa esošās personas un tās aizturēt [arestēt], kā arī nogādāt šo kuģi vai šīs personas uz trešo valsti, un tādējādi veikt piespiedu pasākumus attiecībā pret personām un kuģiem, kuri var būt pakļauti tās valsts suverenitātei, zem kuras karoga tie kuģo.

75 Turklāt šī pielikuma II daļas 1.1. punktā it īpaši ir paredzēts pienākums tām vienībām, kas piedalās Aģentūras koordinētās [ārējo] jūras robežu uzraudzības operācijās, sniegt palīdzību jebkuram kuģim vai personām, kas jūrā atrodas briesmās. Šīs pašas II daļas 2. punktā ir paredzētas normas attiecībā uz pārtverto vai izglābto personu izcelšanu krastā, 2.1. punkta otrajā daļā precizējot, ka par prioritāti būtu jāizvirza, ka izcelšanu krastā veic tajā trešajā valstī, no kuras ieradies kuģis, uz kura tika atklātas šīs personas.

76 Pirmkārt, lai pieņemtu šādas tiesību normas par piespiedu pilnvaru piešķiršanu robežsargiem, kas ir minētas divos iepriekšējos šī sprieduma punktos, ir jāveic politiska izvēle, kas ir tikai Savienības likumdevēja pienākums, jo tā prasa dažādu iesaistīto interešu novērtēšanu, pamatojoties uz vairākkārtēju izvērtējumu. Atkarībā no šādu normu pieņemšanas pamatā esošās politiskās izvēles lielākā daļa robežsargu pilnvaru var atšķirties, to īstenošanai esot atkarīgai vai nu no atļaujas saņemšanas, vai no pienākuma, vai no aizlieguma, kā, piemēram, piemērot piespiedu pasākumus, pielietot ieročus vai nosūtīt aizturētās personas uz noteiktu vietu. Turklāt, līdzko šīs pilnvaras saistās ar darbību veikšanu attiecībā uz kuģiem, šo pilnvaru izmantošana var – atkarībā no to apmēra – aizskart trešās valsts, zem kura karoga attiecīgie kuģi ir reģistrēti, suverenitātes tiesības. Tādējādi šādu normu pieņemšana ir būtisks ŠRK sistēmas uzlabojums.

77 Otrkārt, jāuzsver, ka normas par valsts varas pilnvaru piešķiršanu robežsargiem, kā, piemēram, tās, kuras tiek piešķirtas ar apstrīdēto lēmumu, tostarp arī atklāto personu aizturēšanai, kuģu apturēšanai un atklāto personu nosūtīšanai uz noteiktu vietu, pieļauj tik plaša mēroga iejaukšanos attiecīgo personu tik svarīgās pamattiesībās, ka kļūst nepieciešama Savienības likumdevēja iesaistīšanās.

78 Tādējādi, tā kā tādu tiesību normu pieņemšanai, kādas ir paredzētas apstrīdētā lēmuma pielikuma I daļas 2.4. punktā un II daļas 1.1. un 2.1. punktā, ir jāizdara politiska izvēle šī sprieduma divos iepriekšējos punktos minētajā nozīmē, šāda rīcība pārsniedz ŠRK 12. panta 5. punktā minēto papildu pasākumu ietvaru un Savienības institucionālās sistēmas ietvaros tā ir ietverta [Savienības] likumdevēja pienākumos.

79 Šajos apstākļos jākonstatē, ka apstrīdētā lēmuma pielikuma I un II daļa – kā norādīja arī ģenerāladvokāts savu secinājumu 61. un 66. punktā – ietver jūras ārējo robežu uzraudzības būtiskos elementus.

80 Vienīgi apstāklis, ka apstrīdētā lēmuma pielikuma II daļas nosaukumā ir iekļauti vārdi "pamatnostādnes" un ka šī lēmuma 1. punkta otrajā teikumā ir precizēts, ka šajā daļā ietvertās normas un pamatnostādnes "nav saistošas", nevar atspēkot to kvalifikāciju par būtiskām normām.

81 Šī pielikuma II daļa saskaņā ar šī lēmuma 1. panta otro teikumu ir katrai Aģentūras koordinētai operācijai izstrādātā operatīvā plāna sastāvdaļa. Taču atbilstoši *Frontex* regulas 8.e pantam šajā plānā jānosaka "detalizēti nosacījumi vienību izvietošanai" un tā "atbilstīga īstenošana" saskaņā ar šīs pašas regulas 8.g pantu ir koordinatora pienākums.

82 Tātad, tā kā ir jāievēro šajā ziņā paredzētie nosacījumi, no tā noteikti izriet, ka apstrīdētā lēmuma II daļas 1.1. un 2.1. punktā ietvertās normas ir paredzētas, lai radītu saistošas tiesiskas sekas.

83 Visbeidzot, lai gan apstrīdētajā lēmumā ir arī tādas normas, kas regulē praktisku robežuzraudzības veikšanas kārtību, jākonstatē, ka visas attiecīgi šī lēmuma pielikuma I un II daļā paredzētās normas ir savstarpēji saistītas tādēļ, ka tās attiecas attiecīgi uz uzraudzības operācijas norisi un glābšanas operācijas norisi.

84 Šādos apstākļos apstrīdētais lēmums ir jāatceļ pilnībā tādēļ, ka tajā ir ietverti dalībvalstu jūras ārējo robežu uzraudzības būtiskie elementi, kas pārsniedz ŠRK 12. panta 5. punktā noteikto papildu pasākumu robežas, un šādu lēmumu varēja pieņemt tikai Savienības likumdevējs.

85 No tā izriet, ka nav vajadzības analizēt Parlamenta argumentus, saskaņā ar kuriem ar apstrīdēto lēmumu tiek grozīti ŠRK un *Frontex* regulas būtiskie elementi.

IV – Par lūgumu atstāt spēkā apstrīdētā lēmuma sekas

86 Parlaments lūdz Tiesai gadījumā, ja tā atceļ apstrīdēto lēmumu, piemērojot LESD 264. panta otro daļu, atstāt spēkā tā sekas līdz brīdim, kad to aizvieto ar citu tiesību aktu.

87 Parlaments uzskata, ka šī lēmuma seku atstāšana spēkā ir nepieciešama, ņemot vērā piedāvāto pasākumu mērķu svarīgumu Savienības robežkontroles operāciju politikas jomā.

88 Saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu Tiesa, ja uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no šā tiesību akta sekām jāuzskata par galīgām.

89 Apstrīdētā lēmuma atcelšana, neatstājot spēkā tā sekas uz kādu laiku, varētu radīt kaitējumu patlaban notiekošo vai nākotnē plānoto Aģentūras koordinēto operāciju labai norisei un līdz ar to arī dalībvalstu ārējo jūras robežu uzraudzībai.

90 Šajos apstākļos pastāv svarīgi tiesiskās drošības iemesli, kuri attaisno to, ka Tiesa izmanto tai LESD 264. panta otrajā daļā piešķirtās pilnvaras. Šajā lietā jāatstāj spēkā apstrīdētā lēmuma sekas līdz brīdim, kad saprātīgā termiņā stājas spēkā jauns tiesiskais regulējums, ar ko aizvieto ar šo spriedumu atcelto apstrīdēto lēmumu.

V – Par tiesāšanās izdevumiem

91 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punkta pirmajai daļai lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Parlaments ir prasījis piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Komisija, kas iestājās lietā Padomes iesniegto prasījumu atbalstam, saskaņā ar šī paša panta 4. punkta pirmo daļu sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) atcelt Padomes 2010. gada 26. aprīļa Lēmumu 2010/252/ES, ar ko papildina Šengenas Robežu kodeksu attiecībā uz jūras ārējo robežu uzraudzību saistībā ar operatīvo sadarbību, kuru koordinē Eiropas Aģentūra operatīvās sadarbības vadībai pie Eiropas Savienības dalībvalstu ārējām robežām;

2) atstāt spēkā Lēmuma 2010/252 sekas līdz brīdim, kad saprātīgā termiņā stājas spēkā jauns tiesiskais regulējums;

3) Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

4) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

[Paraksti]